

Arrest

nr. 309 342 van 5 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 november 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat verzoekende partij leugenachtige verklaringen aflegt met betrekking tot de duur van haar verblijf in Italië. Eerst verklaart zij namelijk slechts enkele maanden in Italië verbleven te hebben gedurende dewelke zij niet op de hoogte zou geweest zijn van haar beschermingsstatuut (NPO, p. 6). Verzoekende partij wordt geconfronteerd met het feit dat er reeds in mei 2018 vingerafdrukken van haar genomen werden in Italië en dat zij ook zeker sinds 2015 al in Europa verblijft (NPO, p. 7). Eerst ontkent zij dit, maar na een overleg met haar advocaat geeft zij plots toe reeds verschillende jaren in Italië verbleven te hebben, een verblijfsdocument gekregen te hebben alsook gewerkt te hebben (NPO, p. 9). Het feit dat verzoekende partij leugenachtige verklaringen aflegt over de duur van haar verblijf in Italië en aldus de Belgische autoriteiten opzettelijk tracht te misleiden, is een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid. Bovendien kunnen aan haar verklaringen omtrent de onmogelijkheid van het vinden van werk, geen geloof gehecht worden aangezien zij wel degelijk gewerkt

blijkt te hebben in Italië (NPO, p. 9). Daarnaast stelt verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud en in haar verzoekschrift dat zij geen mogelijkheid had om taallessen te volgen, medische zorgen te krijgen of om huisvesting te verkrijgen. Zij toont echter op geen enkele wijze aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten, verbonden aan haar beschermingsstatus in Italië, in het kader hiervan uit te oefenen. Bovendien legt verzoekende partij geen medische documenten neer die haar verklaringen omtrent haar medische problematiek, waarbij zij last had van jeuk over haar hele lichaam, ondersteunen (NPO, p. 7). Gelet op het voorgaande toont verzoekende partij niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Italië of om haar andere rechten, verbonden aan haar status, te doen gelden. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

De verwijzing naar Nederlandse en Duitse rechtspraak is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Italië gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Italië is gesteund op de informatie zoals aangebracht door verzoekende partij.

5. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP legt een aanvullende nota met een arbeidsovereenkomst neer ter zitting.

Adv VzP wijst op de grote crisis in de asielopvang in Italië sinds meer dan 1 jaar: problemen met behandeling VIB, opvang, registratie enz. Ook op Lampedusa is er de noodtoestand uitgeroepen, Italië komt haar Dublinverplichtingen niet na, ook niet ten aanzien van de personen met een toegekende status om er een leven op te bouwen, wat ook blijkt uit de beschikbare informatie. Het is er onmogelijk werk en woonst te vinden, de taal te leren, dit alles blijkt uit beschikbare informatie. Info omtrent de situatie van statushouders ontbreekt. Dit staat in contrast met haar situatie in België waar haar inspanningen wel beloond zijn, 't ligt dus niet aan haar. VzP zelf vraagt een werkvergunning, wil trouwen met haar lief, in Italië was ze zonder perspectief, nu heeft ze sinds een maand werk, ze werd bijna gek in het opvangkamp en ze beschrijft haar afgelegde weg: 3 jaar in Oostenrijk, 3 jaar in Italië, nu 2 jaar in België.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 maart 2024.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekende partij blijft hier echter geheel in gebreke. Ze gaat met haar betoog ter zitting immers niet in het minst concreet in op, doch voorbij aan de gronden van de beschikking en onderneemt geen concrete poging/moeite om deze inhoudelijk van concrete repliek te voorzien.

Met het betoog omtrent de opvangcrisis in Italië, de noodtoestand op Lampedusa en voorts o.a. de bewering dat Italië zijn Dublinverplichtingen niet zou nakomen, gaat de advocaat ter zitting er aan voorbij dat *in casu* de situatie voorligt van een begunstigde van internationale bescherming in Italië. Aan verzoekende partij werd in Italië internationale bescherming toegekend. De situatie van asielzoekers en hun opvang in Italië doen hier bijgevolg niet ter zake.

In de beschikking wordt de situatie van verzoekende partij als statushouder in en bij terugkeer naar Italië onderzocht en beoordeeld, waarbij wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Italië. Verzoekende partij toont niet aan, zo werd vastgesteld, dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terecht zal komen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoekende partij brengt ter zitting geen concrete en valabele argumenten bij die hierover anders doen oordelen. Verzoekende partij doet immers niet de minste moeite om concreet op de vaststellingen in de beschikking in te gaan.

De opmerking van verzoekende partij ter zitting dat informatie omtrent de situatie van statushouders ontbreekt, mist feitelijke grondslag daar in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens voorliggen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Italië, om de individuele omstandigheden van de verzoekende partij te kunnen toetsen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Deze informatie werd door de verzoekende partij zelf bijgebracht in het verzoekschrift.

Met betrekking tot de opmerking ter zitting dat het in Italië onmogelijk is om er werk en woonst te vinden, en de taal te leren, verwijst de Raad naar en beklemtoont hij volgende grond van de beschikking, in punt 4, welke aantoonde dat die bewuste stelling ter zitting wordt ontkracht en tegengesproken door verzoekende partij haar eigen ervaringen in Italië zelf:

“De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat verzoekende partij leugenachtige verklaringen aflegt met betrekking tot de duur van haar verblijf in Italië. Eerst verklaart zij namelijk slechts enkele maanden in Italië verbleven te hebben gedurende dewelke zij niet op de hoogte zou geweest zijn van haar beschermingsstatuut (NPO, p. 6). Verzoekende partij wordt geconfronteerd met het feit dat er reeds in mei 2018 vingerafdrukken van haar genomen werden in Italië en dat zij ook zeker sinds 2015 al in Europa verblijft (NPO, p. 7). Eerst ontkent zij dit, maar na een overleg met haar advocaat geeft zij plots toe reeds verschillende jaren in Italië verbleven te hebben, een verblijfsdocument gekregen te hebben alsook gewerkt te hebben (NPO, p. 9). Het feit dat verzoekende partij leugenachtige verklaringen aflegt over de duur van haar verblijf in Italië en aldus de Belgische autoriteiten opzettelijk tracht te misleiden, is een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid. Bovendien kunnen aan haar verklaringen omtrent de onmogelijkheid van het vinden van werk, geen geloof gehecht worden aangezien zij wel degelijk gewerkt blijkt te hebben in Italië (NPO, p. 9). Daarnaast stelt verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud en in haar verzoekschrift dat zij geen mogelijkheid had om taallessen te volgen, medische zorgen te krijgen of om huisvesting te verkrijgen. Zij toont echter op geen enkele wijze aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten, verbonden aan haar beschermingsstatus in Italië, in het kader hiervan uit te oefenen. Bovendien legt verzoekende partij geen medische documenten neer die haar verklaringen omtrent haar medische problematiek, waarbij zij last had van jeuk over haar hele lichaam, ondersteunen (NPO, p. 7). Gelet op het voorgaande toont verzoekende partij niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Italië of om haar andere rechten, verbonden aan haar status, te doen gelden. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.”

Verzoekende partij laat die grond van de beschikking, waarin onder meer wordt gewezen op haar leugenachtige en bedrieglijke verklaringen in een vergeefse poging de Belgische asielinstanties te misleiden, onbesproken ter zitting. Ze laat also na er een ander licht op te werpen.

De argumentatie, zoals die ter zitting opnieuw wordt herhaald bij monde van de advocaat, dat het in Italië onmogelijk is om werk te vinden, mist aldus geloofwaardigheid, zoals in de beschikking al werd aangegeven.

De opmerking ter zitting van verzoekende partij, wier verklaringen met de nodige korrels zout dienen te worden genomen gelet op de leugenachtige en misleidende verklaringen die zij eerder aflegde en die haar algemene en algehele geloofwaardigheid danig in het gedrang brengen, dat er in Italië geen perspectief was, overtuigt dan ook niet, gelet onder meer op die vaststelling dat zij er wel degelijk kon werken. Dergelijke algemene, en weinig ernstige bemerking ter zitting is geenszins van aard een ander licht te werpen op de concrete gronden van de beschikking betreffende verzoekende partij haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië.

Dat verzoekende partij in België werkt, zoals blijkt uit de ter zitting voorgelegde arbeidsovereenkomst, en zij hier een werkvergunning wil en hier met haar lief wil trouwen, staat geheel los van en houdt geen verband met (de beoordeling van) haar situatie in Italië waar zij internationale bescherming geniet. Deze elementen, die enkel uitstaans hebben met verzoekende partij haar situatie in België doch niet met die in Italië, doen dan ook niet anders oordelen dan hetgeen eerder in de beschikking werd vastgesteld en geoordeeld. Overigens geeft verzoekende partij met haar eerdere verklaring dat zij altijd al naar België wilde komen, blijk dat zij nooit een oprechte intentie had om in Italië een duurzaam bestaan uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden, zoals ook de commissaris-generaal al pertinent in diens beslissing opmerkte.

Waar verzoekende partij ter zitting de door haar, de afgelopen jaren afgelegde weg beschrijft, waarbij ze toelicht 3 jaar in Oostenrijk en 3 jaar in Italië te hebben verbleven en nu 2 jaar in België te verblijven, toont zij niet aan Italië, waar haar internationale bescherming werd toegekend (die ze thans opnieuw in België verzoekt), te hebben verlaten of er niet meer naar terug te kunnen keren omwille van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Zoals eerder in de beschikking, in punt 3, werd opgemerkt, komt het verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Verzoekende partij blijft hiertoe echter in gebreke.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 maart 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M.DENYS

M. RYCKASEYS